

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

31 март 2022 година*

„Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 2011/83/ЕС — Право на отказ във връзка с договорите от разстояние и договорите извън търговския обект — Изключения от правото на отказ — Член 16, буква л) — Доставка на услуги, свързани с развлекателни дейности — Договор, в който е предвидена конкретна дата или срок на изпълнение — Доставка на услуги за продажба на билети — Посредник, действащ от свое име, но за сметка на организатора на развлекателна дейност — Риск, свързан с упражняването на правото на отказ“

По дело C-96/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht Bremen (Районен съд Бремен, Германия) с акт от 8 януари 2021 г., постъпил в Съда на 16 февруари 2021 г., в рамките на производство по дело

DM

срещу

CTS Eventim AG & Co. KGaA,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: N. Jääskinen, председател на състава, M. Safjan (докладчик) и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: L. Medina,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за CTS Eventim AG & Co. KGaA, от M. Schlingmann и M. Gerecke, Rechtsanwälte,
- за финландското правителство, от H. Leppo, A. Laine и S. Hartikainen,
- за Европейската комисия, от В.-R. Killmann и I. Rubene,

* Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 16, буква л) от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 304, 2011 г., стр. 64).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между DM и CTS Eventim AG & Co. KGaA (наричано по-нататък „CTS Eventim“), доставчик на услуги за продажба на билети, относно наличието на право на отказ във връзка с договор за покупка на входни билети за концерт.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 4 и 49 от Директива 2011/83 гласят следното:
 - „(4) В съответствие с член 26, параграф 2 ДФЕС вътрешният пазар трябва да обхваща пространство без вътрешни граници, в което са гарантирани свободното движение на стоки и услуги и свободата на установяване. Хармонизацията на някои аспекти на потребителските договори от разстояние или извън търговския обект е необходима с цел утвърждаването на истински вътрешен пазар за потребителите, който предлага справедлив баланс между високо равнище на защита на потребителите и конкурентоспособност на предприятията, при спазване на принципа на субсидиарността.

[...]

 - (49) Следва да съществуват изключения от правото на отказ както по отношение на договорите от разстояние, така и по отношение на договорите извън търговския обект. [...] Предоставянето на право на отказ на потребителя би могло също да бъде неподходящо за някои услуги, при които сключването на договора предполага резервирането на капацитет, за запълването на който търговецът може да има затруднения при упражняване на правото на отказ. Такъв би бил случаят например с направени резервации за хотели или ваканционни селища, културни или спортни събития“.
- 4 Член 1 от Директива 2011/83, озаглавен „Цел“, гласи:

„Целта на настоящата директива е чрез постигането на високо равнище на защита на потребителите да допринесе за правилното функциониране на вътрешния пазар, като сближи

някои аспекти на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно договорите, сключени между потребители и търговци“.

5 Член 2 от тази директива е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[...]

2) „търговец“ означава всяко физическо лице или юридическо лице, независимо дали е частна или държавна собственост, което действа, включително чрез посредничеството на друго лице, действащо от негово име или за негова сметка, за цели, които влизат в рамките на неговата търговска или стопанска дейност, занаят или професия във връзка с договори, попадащи в приложното поле на настоящата директива;

3) „стоки“ означава всички движими материални вещи, с изключение на вещите, продавани при принудително изпълнение или чрез други мерки от оправомощен от закона орган; вода, газ и електрическа енергия се считат за стоки по смисъла на настоящата директива, когато се предлагат за продажба, опаковани в ограничен обем или определено количество;

[...]

5) „договор за продажба“ означава всеки договор, по силата на който търговецът прехвърля или се задължава да прехвърли собствеността на стоки на потребителя, а потребителят заплаща или се задължава да заплати цената за тях, включително договорите, имащи за предмет едновременно стоки и услуги;

6) „договор за услуга“ означава всеки договор, различен от договор за продажба, по силата на който търговецът предоставя или се задължава да предостави услуга на потребителя, а потребителят заплаща или се задължава да заплати цената за нея;

7) „договор от разстояние“ означава всеки договор, сключен между търговеца и потребителя в рамките на организирана система за продажби от разстояние или предоставяне на услуги от разстояние без едновременното физическо присъствие на търговеца и потребителя, чрез изключителното използване на едно или повече средства за комуникация от разстояние до сключването на договора, включително и момента на сключване на договора;

[...]“.

6 Съгласно член 6 от посочената директива, озаглавен „Изисквания за предоставяне на информация при договорите от разстояние и договорите извън търговския обект“:

„1. Преди потребителят да се обвърже с договор от разстояние или договор извън търговския обект, или от съответно предложение за сключване на договор, търговецът предоставя на потребителя по ясен и разбираем начин следната информация:

[...]

в) географски адрес, на който търговецът е установен, и телефонния номер на търговеца, номера на факса и адреса на електронната му поща, ако съществува такъв, така че потребителят да може бързо да установи контакт с търговеца и да общува ефективно с него, и когато е приложимо, географския адрес и самоличността на търговеца, от чието име той действа;

г) в случай че не съвпада с адреса съгласно буква в), географския адрес на мястото на стопанска дейност на търговеца (и когато е приложимо — адреса на търговеца, от чието име той действа), на който потребителят може да изпрати евентуални жалби;

[...]“.

7 Член 9 от същата директива е озаглавен „Право на отказ“ и предвижда в параграф 1:

„Освен когато са приложими изключенията, предвидени в член 16, потребителят разполага със срок от 14 дни за отказ от договор от разстояние или от договор извън търговския обект, без да посочва причини за това [...]“.

8 Член 12, буква а) от Директива 2011/83, озаглавен „Действие на отказа“, има следното съдържание:

„Упражняването на правото на отказ прекратява задълженията на страните:

а) да изпълнят договора от разстояние или договора извън търговския обект [...]“.

9 Член 16 от тази директива, озаглавен „Изключения от правото на отказ“, гласи:

„Държавите членки не предоставят правото на отказ, предвидено в членове 9—15 за договори от разстояние или договори извън търговския обект, по отношение на:

[...]

л) предоставяне на услуги за настаняване, които нямат за цел живеене, транспорт на стоки, услуги по отдаване на автомобили под наем, хранене или услуги, свързани с развлекателни дейности, ако договорът предвижда конкретна дата или срок на изпълнение.

[...]“.

Германското право

10 Член 312g от Bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс), озаглавен „Право на отказ“, предвижда:

„1. При договори извън търговския обект и при договори от разстояние потребителят има право на отказ съгласно член 355.

2. Освен ако страните не са договорили друго, не е предвидено право на отказ при следните договори:

[...]

9) договори за предоставяне на услуги за настаняване, които нямат за цел живеене, транспорт на стоки, услуги по отдаване на автомобили под наем, хранене, както и за предоставяне на услуги, свързани с развлекателни дейности, ако договорът предвижда конкретна дата или срок на изпълнение,

[...]“.

11 Съгласно член 355 от този кодекс, озаглавен „Право на отказ при потребителските договори“:

„1. В случаите, в които на потребителя със закон е предоставено право на отказ съгласно тази разпоредба, потребителят и търговецът престават да бъдат обвързани от волеизявленията си за сключване на договора, ако в съответния срок потребителят се откаже от своето волеизявление.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

12 На 12 ноември 2019 г. DM в качеството си на потребител, посредством платформа за онлайн резервация, управлявана от CTS Eventim, доставчик на услуги за продажба на билети, поръчва входни билети за организиран от трето лице концерт.

13 Този концерт, който е трябвало да се състои на 24 март 2020 г. в Брауншвайг (Германия), е бил отменен поради административните ограничения, наложени от германските власти в контекста на пандемията от COVID-19. Както става ясно от акта за преюдициално запитване, възможно е този концерт да бъде отложен за по-късна дата.

14 На 19 април 2020 г. DM иска от CTS Eventim възстановяване на покупната цена на входните билети, както и на допълнителни разходи, тоест общо сумата от 207,90 EUR. Запитващата юрисдикция посочва, че по този начин DM мълчаливо е заявил, че се отказва от договора си със CTS Eventim.

15 Впоследствие, в съответствие с германската правна уредба относно отмяната на развлекателни дейности в контекста на пандемията от COVID-19, CTS Eventim, действащо от името на организатора на концерта, изпраща на DM ваучер, издаден от този организатор, в размер на сумата от 199 EUR, съответстваща на покупната цена на билетите.

16 Пред запитващата юрисдикция DM изисква от CTS Eventim да му възстанови цената на входните билети, както и допълнителни разходи.

17 Сезирана да се произнесе по валидността на отказа на DM, запитващата юрисдикция счита, че предвиденото в член 16, буква л) от Директива 2011/83 изключение от правото на отказ не би могло да се приложи в делото по главното производство. Всъщност тя счита, че това

изключение би трябвало да е в полза единствено на прекия доставчик на услуга, свързана с развлекателна дейност, а именно, в случая, на организатора на концерта, а не на доставчик на услуги за продажба на билети, чиято дейност се свежда до прехвърлянето на право на достъп до този концерт. Тя добавя, че след отказ, направен няколко месеца преди предвидената за тази дейност дата, търговецът има възможност да използва по друг начин резервирания капацитет, като препродаде съответните билети на други лица.

- 18 При тези обстоятелства *Amtsgericht Bremen* (Районен съд Бремен, Германия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 16, буква л) от Директива [2011/83] да се тълкува в смисъл, че за да се изключи правото на отказ на потребител е достатъчно търговецът да не предоставя директно на потребителя услуга, свързана с развлекателни дейности, а да му продава право на достъп до такава услуга?“.

По преюдициалния въпрос

- 19 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда задачата на последния е да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът може да преформулира въпросите, които са му зададени (решение от 26 октомври 2021 г., *PL Holdings*, C-109/20, EU:C:2021:875, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 20 Освен това Съдът е компетентен да даде указания, изведени от преписката по делото в главното производство и от представените пред него становища, така че да позволи на запитващата юрисдикция да се произнесе (вж. в този смисъл решение 24 февруари 2015 г., *Grünewald*, C-559/13, EU:C:2015:109, т. 32 и цитираната съдебна практика).
- 21 В случая следва да се отбележи, от една страна, че доколкото дейността на *CTS Eventim* се свежда до прехвърлянето на право на достъп до развлекателна дейност, организирана от трето лице, запитващата юрисдикция счита, че това дружество не предоставя пряко на потребителя свързана с тази дейност услуга, тъй като единствен организаторът на концерта е непосредственият доставчик на такава услуга.
- 22 Актът за преюдициално запитване не съдържа точна информация относно рамката, в която *CTS Eventim* извършва дейността си, по-специално що се отнася до договорните клаузи, уреждащи отношението между *CTS Eventim* и организатора на концерта, чиято отмяна е в основата на спора по главното производство. От преписката, с която разполага Съдът, и по-специално от писмените становища, представени от *CTS Eventim*, обаче е видно, че тези страни са обвързани от договорно правоотношение, по силата на което *CTS Eventim* продава билети от свое име, но за сметка на организатора.
- 23 От друга страна, от акта за преюдициално запитване е видно, че разглежданият в главното производство договор представлява „договор от разстояние“ по смисъла на член 2, точка 7 от Директива 2011/83, тъй като е сключен между ДМ в качеството на потребител и *CTS Eventim* в качеството на търговец по смисъла на член 2, точка 2 от тази директива. Всъщност последното понятие обхваща не само физическо или юридическо лице, което

- действа за цели, които влизат в рамките на неговата търговска или стопанска дейност, занаят или професия във връзка с договори, попадащи в приложното поле на тази директива, но и физическо или юридическо лице, действащо като посредник, от името или за сметка на този търговец (решение от 24 февруари 2022 г., *Tiketa*, C-536/20, EU:C:2022:112, т. 31).
- 24 Следователно, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, преюдициалният въпрос следва да се разбира като целящ по същество да се установи дали член 16, буква л) от Директива 2011/83 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в тази разпоредба изключение от правото на отказ е противопоставимо на потребител, който е сключил с посредник, действащ от свое име, но за сметка на организатора на развлекателна дейност, договор от разстояние за придобиването на право на достъп до тази дейност.
 - 25 Членове 9—15 от Директива 2011/83 предоставят на потребителя право на отказ, по-специално след сключването на договор от разстояние по смисъла на член 2, точка 7 от тази директива, и предвиждат условията и реда за упражняването на това право.
 - 26 Така съгласно член 9, параграф 1 от Директива 2011/83 потребителят по принцип разполага със срок от 14 дни за отказ от договор от разстояние, тъй като съгласно член 12, буква а) от тази директива упражняването на правото на отказ от договора води до прекратяване на задълженията на страните да изпълнят посочения договор.
 - 27 При все това член 16 от посочената директива предвижда изключения от това право на отказ, по-специално в хипотезата по буква л) от този член на доставка на услуги, свързани с развлекателни дейности, ако в договора е предвидена конкретна дата или срок на изпълнение.
 - 28 В това отношение е важно веднага да се уточни, че съгласно постоянната съдебна практика разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Европейския съюз, при което да се отчита не само текстът, но и контекстът ѝ и целта, преследвана с въпросната правна уредба (вж. в този смисъл решение от 21 октомври 2020 г., *Möbel Kraft*, C-529/19, EU:C:2020:846, т. 21 и цитираната съдебна практика).
 - 29 От това следва, че правната природа, която националното право придава на услуга, предоставена от търговец на потребител, при всички положения не може да има значение за тълкуването на член 16, буква л) от Директива 2011/83.
 - 30 Що се отнася, на първо място, до въпроса дали прехвърлянето на потребител на право на достъп до развлекателна дейност от посредник, действащ за сметка на организатора на тази дейност, представлява доставка на услуги, свързани с последната, по смисъла на член 16, буква л) от Директива 2011/83, следва, от една страна, да се провери дали подобно договорно отношение между посредника и потребителя може да попадне в обхвата на понятието „договор за услуга“, определено в член 2, точка б) от тази директива.
 - 31 От практиката на Съда следва, че това понятие е определено широко в смисъл, че визира всеки договор, различен от договор за продажба по смисъла на член 2, точка 5 от Директива 2011/83, по силата на който търговецът предоставя или се задължава да предостави услуга

- на потребителя, а потребителят заплаща или се задължава да заплати цената за нея (вж. в този смисъл решение от 14 май 2020 г., NK (Проект за еднофамилна къща), C-208/19, EU:C:2020:382, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 32 Съгласно член 2, точка 5 от Директива 2011/83 понятието „договор за продажба“ е определено като всеки договор, по силата на който търговецът прехвърля или се задължава да прехвърли собствеността върху стоки на потребителя, а потребителят заплаща или се задължава да заплати цената за тях, включително договорите, имащи за предмет едновременно стоки и услуги. Освен това понятието „стоки“ е определено в член 2, точка 3 от тази директива като отнасящо се по принцип до всички движими материални вещи, с изключение на вещите, продавани при принудително изпълнение или чрез други мерки от оправомощен от закона орган.
- 33 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че договорното правоотношение между DM и CTS Eventim се отнася, според основното задължение на последното, до прехвърлянето на правото на достъп до развлекателната дейност, записана върху разглежданите в главното производство билети.
- 34 Вследствие на това следва да се констатира, че подобно договорно правоотношение, което се отнася основно до прехвърлянето на право, а не на стока, спада по подразбиране към понятието „договор за услуга“ по смисъла на член 2, точка 6 от Директива 2011/83. Поради това неговото изпълнение от търговеца представлява доставка на услуги по смисъла на член 16, буква л) от нея.
- 35 В това отношение следва да се уточни, че обстоятелството, че дадено право или разрешения се установяват с документи, които като такива могат да бъдат предмет на обмен, не е достатъчно, за да попаднат в приложното поле на разпоредбите на Договора относно свободното движение на стоки, вместо на тези, които се отнасят до свободното предоставяне на услуги (вж. в този смисъл решение от 21 октомври 1999 г., Jägerskiöld, C-97/98, EU:C:1999:515, т. 35 и 36).
- 36 От друга страна, следва да се провери дали прехвърлянето на право на достъп до развлекателна дейност от посредник, действащ за сметка на организатора на тази дейност, може да се счита за услуга, която е свързана с последната по смисъла на член 16, буква л) от Директива 2011/83.
- 37 В това отношение от практиката на Съда следва, че изброените в тази разпоредба различни категории услуги представляват секторни изключения, които най-общо се отнасят до услугите, предоставяни в съответните сектори, с изключение на тези, чието изпълнение не се дължи в определена дата или срок на изпълнение (вж. по аналогия решение от 10 март 2005 г., EasyCar, C-336/03, EU:C:2005:150, т. 22 и 24)
- 38 Доколкото по този начин член 16, буква л) от Директива 2011/83 обхваща по принцип всички услуги, извършвани в сектора на развлекателните дейности, от употребата на думата „свързани“ следва, че предвиденото в тази разпоредба изключение не се ограничава само до услугите, които са пряко насочени към осъществяването на развлекателна дейност като такава.

- 39 Поради това следва да се констатира, че прехвърлянето на право на достъп до развлекателна дейност само по себе си представлява свързана с тази дейност услуга по смисъла на член 16, буква л) от Директива 2011/83.
- 40 За сметка на това от текста на тази разпоредба не следва, че такава услуга, макар и да попада в приложното поле на посочената разпоредба, може да се предоставя от лице, различно от самия организатор на развлекателната дейност.
- 41 В това отношение, що се отнася до контекста на член 16, буква л) от Директива 2011/83, следва да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 1, букви в) и г) от същата директива всеки търговец е длъжен, преди потребителят да се обвърже с договор от разстояние, договор извън търговския обект или от предложение от същия вид, да му съобщи, когато е приложимо, самоличността на търговеца, за чиято сметка действа.
- 42 Така Директива 2011/83 изрично предвижда възможността договор, попадащ в нейното приложно поле, да бъде сключен от търговец в рамките на изпълнението на договорно правоотношение, по силата на което той действа за сметка на друг търговец.
- 43 От това следва, че обстоятелството, че дадена услуга се предоставя не от самия организатор на развлекателна дейност, а от посредник, действащ за негова сметка, не е пречка да се приеме, че такава услуга е свързана с посочената дейност.
- 44 Освен това, що се отнася до преследваната с член 16, буква л) от Директива 2011/83 цел, следва да се отбележи, че както следва от съображение 49 от тази директива, посочената цел се състои в защитата на търговеца от риска, свързан с резервирането на определен капацитет, за запълването на който той може да има затруднения, в случай че бъде упражнено правото на отказ, по-специално що се отнася до културни или спортни събития.
- 45 От практиката на Съда следва също, че член 16, буква л) от Директива 2011/83 цели по-специално да предвиди защита на интересите на доставчиците на определени услуги, така че те да не търпят непропорционални неудобства, свързани с отмяна, при която не се дължат разходи или не се посочват причини, на услуга, за която е направена предварителна резервация, вследствие на отказ на потребителя малко преди датата, предвидена за предоставянето на тази услуга (вж. по аналогия решение от 10 март 2005 г., EasyCar, C-336/03, EU:C:2005:150, т. 28).
- 46 От предходните две точки следва, че предвиденото в тази разпоредба изключение от правото на отказ може да се приложи само за услуги, предоставяни в изпълнение на договорно задължение спрямо потребителя, при прекратяването на което чрез отказ в съответствие с член 12, буква а) от Директива 2011/83 за организатора на съответната дейност възниква риск, свързан със запълването на така освободените капацитети.
- 47 Вследствие на това само доколкото този риск тежи върху организатора на съответната дейност, прехвърлянето на право на достъп до нея от посредник може да представлява услуга, свързана с тази дейност, по смисъла на член 16, буква л) от Директива 2011/83.
- 48 В това отношение е без значение дали към датата, на която потребителят се позовава на правото си на отказ, търговецът има възможност евентуално да запълни по друг начин капацитета, който се освобождава поради упражняването на това право, по-специално чрез

препродажбата на съответните билети на други клиенти. Всъщност прилагането на член 16, буква л) от Директива 2011/83 не може да зависи от такава преценка на обстоятелствата във всеки конкретен случай.

- 49 В случая от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че по силата на договорните клаузи между CTS Eventim и организатора на концерта, чиято отмяна е в основата на спора по главното производство, този организатор е длъжен да освободи CTS Eventim от всякаква отговорност в случай на направено от купувач искане за възстановяване на цената на билет. Така в случай на разваляне на разглеждания в главното производство договор вследствие на отказ от страна на DM организаторът на концерта следва да възстанови на DM закупната цена на билетите, закупени от CTS Eventim.
- 50 При тези условия следва да се констатира, че освен ако не се установи друго при проверките, които запитващата юрисдикция трябва да извърши, прехвърлянето от CTS Eventim на DM на правото на достъп за концерта, чиято отмяна е в основата на спора по главното производство, представлява услуга, свързана с развлекателна дейност по смисъла на член 16, буква л) от Директива 2011/83.
- 51 Що се отнася, на второ място, до въпроса дали трябва да се счита, че договор като разглеждания в главното производство предвижда конкретна дата или срок на изпълнение, следва да се констатира, че с оглед на предмета му договор за прехвърляне на право на достъп до развлекателна дейност трябва непременно да бъде изпълнен в периода между датата на прехвърлянето и датата, на която трябва да се осъществи дейността, до която това право дава достъп.
- 52 В това отношение е без значение дали правото на достъп се прехвърля от самия организатор на развлекателната дейност или от посредник.
- 53 Следователно трябва да се приеме, че договор за прехвърляне на право на достъп до развлекателна дейност, сключен от посредник, който действа от свое име, но за сметка на организатора на тази дейност, предвижда конкретна дата или срок на изпълнение, тъй като за тази дейност е предвидено, че трябва да се осъществи на конкретна дата или в определен срок.
- 54 Както обаче е видно от акта за преюдициално запитване, именно такъв е случаят по главното производство, тъй като е предвидено концертът, до който дават достъп правата, прехвърлени от CTS Eventim на DM, да се състои на конкретна дата.
- 55 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 16, буква л) от Директива 2011/83 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в тази разпоредба изключение от правото на отказ може да се противопостави на потребител, който е сключил договор от разстояние с посредник, действащ от свое име, но за сметка на организатора на развлекателна дейност, за придобиването на право на достъп до тази дейност, при условие, от една страна, от прекратяването, вследствие на отказ в съответствие с член 12, буква а) от тази директива, на задължението за изпълнение на този договор спрямо потребителя да възниква за организатора на въпросната дейност риск, свързан със запълването на така освободените капацитети, и от друга страна, за развлекателната дейност, до която това право дава достъп, да е предвидено, че трябва да се осъществи на конкретна дата или в определен срок.

По съдебните разноски

- 56 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Член 16, буква л) от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в тази разпоредба изключение от правото на отказ може да се противопостави на потребител, който е сключил договор от разстояние с посредник, действащ от свое име, но за сметка на организатора на развлекателна дейност, за придобиването на право на достъп до тази дейност, при условие, от една страна, от прекратяването, вследствие на отказ в съответствие с член 12, буква а) от тази директива, на задължението за изпълнение на този договор спрямо потребителя да възниква за организатора на въпросната дейност риск, свързан със запълването на така освободените капацитети, и от друга страна, за развлекателната дейност, до която това право дава достъп, да е предвидено, че трябва да се осъществи на конкретна дата или в определен срок.

Подписи